HAAR COMEDIE

door CISSY VAN MARXVELDT

We hadden de familie Terhaar ontmoet, toen we in Königswinter logeerden; ze waren met ons in hetzelfde pension. Paul, mijn man, beweerde, dat ze zich bij ons opdrongen, ik zei meer bezadigd, dat het nogal natuurlijk was, dat ze zich bij ons aansloten: Hollanders, uit dezelfde stad in hetzelfde buitenlandsche pension. Hoe het zij, wij maakten veel gezamenlijke uitstapjes, en toen wij afreisden, zei Mevrouw Terhaar, dat ze ons heel gauw eens verwachtte, wanneer zij weer in Holland terug waren.

„Ze kan lang wachten," mopperde Paul in den trein.

„Ik vind jou een naar, brommerig exemplaar van een man," zei ik, hem aan zijn oor trekkend.

„Méen je dat?" vroeg Paul.

„Welnee," zei ik lachend. — We waren nog geen jaar getrouwd! —

„En die Corry Terhaar vind ik een echt onbeduidend schaap," borduurde Paul op het thema door. — Ik zei niet meer dan een vergoelijkend: „Och, zòò kwaad is ze niet."

In mijn hart vond ik de Terhaars ook niet sympathiek.

Mijnheer en Mevrouw bluf-ferig-parvenuachtig, pratgaand op hun vele geld, op hun mooie huis in Holland, en Corry, ze was toch ook eigenlijk 'n onbeduidend zieltje. Maar dat vertelde ik Paul niet allemaal, die kon toch al zoo stug en vervelend doen, wanneer we met de Terhaars in gezelschap waren.

Het was soms wel eens lastig, die vreeselijke oprechtheid van Paul.

Pas een dag thuis, of er kwam al een kaart van Corry, dat ze ons zoo miste, dat het zoo saai was zonder ons.

Paul lachte minachtend: „ons!!"

En al heel gauw volgde een brief, een kinderlijk, van den hak op den tak springend episteltje, dat ik Paul maar niet eens liet lezen.

En op een avond, toen Paul en ik gezellig in den tuin zaten te theedrinken, stond opeens Corry voor ons.

„We zijn pas vanmiddag aangekomen," zei ze triomfantelijk. „En nu ben ik al hier." Corry zakte, na me uitbundig omhelsd te hebben, (ik waagde het niet Pauls kant uit te kijken), néér in een van onze rieten tuinstoelen, zuchtend:

„Wat is het hier dòl-gezellig." — Ik wist, dat Paul op spelden zat.

„O zeg Bets," zei Corry, „wat heb je daar een schattige blouse aan. Zelf gemaakt ja? Mag ik het patroon eens van je? Zeg, misschien kunnen we ze samen maken. Wil je me helpen? Dan kom ik hier naaien, als je het goed vindt. O, éenig zeg!"

Corry was drie en twintig, ik was ruim een half jaar ouder, en we tutoyeerden elkaar, ook al tot groote ergernis van Paul.

„Dat malle intieme, dat jullie vrouwen direct hebben," zei mijn beste brombeer. „'t Is gewoon belachelijk." En toen ik protesteerend aanvoerde, dat Corry maar een half jaar jonger was dan ik, zei hij: „Nou, ze doet als een nuchtere bakvisch van zeventien."

Onze conversatie met de Terhaars bleef beperkt tot een paar beleefdheidsbezoekjes, maar Corry kwam veel bij ons, heel veel zelfs. Ze bleef voor mij hetzelfde oppervlakkige meisje, dat trachtte mondain te doen, 's middags bij me kwam binnen stuiven, haar racket onder den arm, in voyant tennistoiletje, zònder hoed, en dan na een kwartiertje weer wegfietste, me nog lang toewuivend met haar racket, zoodat straatjongens haar aangaapten en nariepen. En dan vond ik het zielig voor haar, dat ze zoo weinig charmant was. Ze had geen van die kleine bekoorlijkheden, die andere jonge meisjes zoo aantrekkelijk kunnen maken, ze was niet leuk, niet geestig, niet knap, niet pikant-brutaal, ze was doodgewoon, oppervlakkig, maar ze was rijk. Ik filosofeerde over haar toekomst, en ik vermoedde zoo weinig geluk voor haar.

En geen veertien dagen daarna, kwam ze 's ochtends bij me, verhit, dol, uitgelaten, en vertelde me, zenuwachtig-opgewonden, dat ze verloofd was met Victor van Hasselt. „Hij studeert hier voor dokter. Hij is lid van onze tennisclub, en o, hij is zoo knap zeg. Om te zien bedoel ik. Groot en donker en flink. Hij is de leukste van de heele club. Hoe vin-je 't?

Ik was zèèr verrast. Corry trad nog in bijzonderheden, hoe ze het nooit had kunnen denken, en dat Pa en Ma er ook zoo mee waren ingenomen. — Ik kwàm mijn verrassing niet te boven.

's Middags aan de koffie had ik het genoegen Paul ook verwonderd te zien. — „Hé wat? Corry verloofd? Bestàat niet!" — Ik werd een ietsje ongeduldig.

„Ze zal het me toch niet zelf komen vertellen, als het niet waar is!!" — „O, nou, dan is 't een sukkel natuurlijk," beweerde Paul, kalm den ring van zijn vingerdoekje schuivend.

„Hé wat flauw," zei ik verontwaardigd.

„Nu zal dat drukke geloop ook wel wat uit zijn," ontdekte Paul nog vriendelijk.

„Je bent een onhàrtelijk wezen," sneed ik verdere uitlatingen van Paul af, die me toen met zoo'n zondaarsgezicht bleef aanstaren, dat ik het eindelijk uitschaterde. En samen vergaten we Corry en haar verloving.

. . . . . .

Zondags gingen we op receptie, hetwelk Paul een corvée vond. Corry straalde als jonge, gelukkige verloofde, en „hij" wàs knap. Eén van die geestige, donkere typen, die je zoo'n uitheemsch idee geven, en ik vond dit alles zòò onbegrijpelijk, dat ik er later op straat uiting aan moest geven.

„Nee maar Paul, vin-je hem niet ontzettend aardig?"

„'t Is binnen een maand af," voorspelde Paul tragisch.

„Maar vond je hem niet knap?" bleef ik kinderachtig aandringen.

„Hij zal schulden hebben," zei Paul gedecideerd, en ik zag aan zijn gezicht, dat hij niet verder op het onderwerp wenschte in te gaan, dus zweeg ik wijselijk.

Werkelijk was het „drukke geloop", zooals Paul zei, uit. Corry verraste ons alleen nog een avond, toen Paul en ik als dolle kinderen stoeiden, en elkaar om de tafel heen najoegen. De situatie was eenigszins pijnlijk. Ik trachtte me gauw toonbaar te maken, stak uithangende haarspelden vast, en kon Corry toen begroeten. Paul zei zeer ontactvol: „Je mag je haar wel wat opkammen, Bets. En hier ligt nog meer ijzerwerk op den grond," met ijzerwerk, haarspelden bedoelend. Dan mompelde hij nog iets, van nog te moeten werken, en verdween, om vervolgens wel een half uur lang in zijn kamer vlak boven ons, heen en weer te gaan loopen, kwajongensachtig operette-deuntjes fluitend.

Corry vroeg belangstellend, ofschoon ook ontactvol: „Waren jullie aan het stoeien?"

„Ja, zoo'n beetje," jokte ik, en dan afleidend: „Hoe is het thuis? En hoe is 't met je Vic?"

„O, schitterend. Hij moet vanavond werken, zie je, (nèt als Paul zeker, dacht ik, en verfoeide mezelf direct om die gedachte), en nu kom ik hier maar weer eens." — „Daar doe je goed aan," zei ik. „Ik vond het toch wel aardig Corry eens weer te zien, en ik ging lui in mijn lage stoeltje voor het vuur liggen, om eens echt knusjes te genieten van al het nieuws dat Corry me natuurlijk te vertellen had. Ik was blij dat Paul me niet zag, die zich natuurlijk weer verontwaardigd zou hebben over mijn vrouwelijke nieuwsgierigheid.

Lena, de meid, bracht het theewater binnen, en toen was de intieme gezelligheid van mijn kamer volmaakt. Ik keek eens oplettend naar Corry, die in het vuur staarde. Ze zag er slecht uit, heel bleek, en haar oogen stonden flets en moe.

„Bets," begon Corry abrupt, „kibbelden jullie ook wel eens, toen je verloofd was?"

„O, massa's," zei ik direct uit den grond van mijn hart.

„Wij hebben ook wel eens iets, Victor en ik, en dat vind ik toch zòò naar."

„Dat moet je je héusch niet aantrekken," bemoedigde ik. „Een stormachtige verloving geeft later een schitterend huwelijk."

„O ja?" vroeg Corry oplevend.

„Zeker," zei ik beslist.

Paul floot boven alsof zijn leven ervan afhing, en ik trommelde met mijn voet tegen de haardplaat, om het gefluit te overstemmen; Corry scheen het evenwel niet te merken.

„Bets, Vic is vréeselijk jaloersch."

„Dat is een goed teeken! Paul was het nòoit, en ik vond het beslist een gebrek in hem."

„Hèusch? Ja maar, het is toch ook wel lastig. Hij beweert altijd dat ik flirt, zie je, en dan is hij zoo kwaad . . . . . ."

„Maar je flirt toch niet zeker?" vroeg ik verbaasd. — Ik had me nu wel aangepast aan den toestand „Corry verloofd," maar ik kon me de situatie „Corry als flirt," toch absoluut niet indenken.

„Ja, wel een beetje," deed Corry beschaamd.

„Maar kind," zei ik met al de verontwaardiging eener geposeerde, getrouwde vrouw.

„Ja, je zult het wel gemeen van me vinden, hè Bets? Maar ik kan er niets aan doen. Ik vind het zoo leuk, als de jongelui notitie van me nemen. En dan is het heerlijk, zoo'n beetje met ze te spelen."

Ik dreigde haar met den vinger: „Coquette. . . . ."

Toen lachte Corry schel: „Ja, ik bèn nu eenmaal zoo."

Ze bleef nog lang praten over Victor, en bij het weggaan zei ik vermanend: „Een beetje verstandiger worden hoor Corretje!" — Wéer lachte ze vreemd-zenuwachtig, en ik vond alles zoo onbegrijpelijk.

Ik zat nog voor het vuur te peinzen, toen Paul naar beneden kwam.

„Waar zit jij zoo gewichtig over na te denken?" vroeg Paul, mijn kin opheffend.

„Och, nergens over. 'k Weet niet, ik dacht . . . . aan jou, geloof ik."

„Zoo, dat is prettig," zei Paul, die wel begreep dat ik niet aan hem gedacht had. „En wat heb ik op mijn geweten, of

Brabantsch binnenhuisje.

Een Brabantsch vrouwtje in haar binnenkamer bezig met kantknoopen, hetgeen in Brabant langs de Belgische grens nog veel gedaan wordt als huisindustrie. (*V.F.B.*)